

дрехы тя бѣ опазила само бѣлата си вълнена риза. И понеже отъ осѣмъ дни не бѣ са стригала физиономіята ѿ бѣ са много измѣнила. Като я погледѣше челоуѣкъ тѣй млада и хубава, но възбуждающа уваженіе отъ навика ѿ да заповѣда, той бы останжлъ нерѣшителенъ, и не бы наилучилъ на пѣрвый погледъ туй мѣжъ ли е или жена.

Бѣше тя сега Павлина, но въ нея са проевяваше еще Жозе, бѣше смѣсь отъ чудна прелестъ, сила, енергія и нѣжностъ. Тѣй наведена на стапжлата сръщо орждіята на мѣжкытѣ, които на утрѣшныя день щѣхъ да строшжтъ членоветѣ ѿ, тя приличаше на крѣхкаво цвѣтье наведено надъ бездната, която щѣше да го погълне, като че я молѣше да я смии. И какъто единъ заблуденъ пѣтникъ, който намѣрва послѣ пѣти си, Павлина са възвѣржъ медленно на премнѣлыя си животъ, и като четѣше книгата на възпоминаніята си, тя въобрази себе си като дѣте бѣло и чисто, което играе подъ цвѣнжлытѣ портокаловы дѣрвета на Алхамбра, мавританското чудо, и което въ пламенната си и горда душа бѣлнува вече за любовта на храбръ и мѣжествененъ вытезъ. Послѣ си въобрази онѣзи цѣрквы на Гренада, великолѣпны зданія, преобѣржжты на католическы цѣрквы отъ Изабелла благочестивата. Стори ѿ са че гледа въ тѣхъ като въ сѣнь сичката фантазмагорія на римската религія; тя си въобрази сичкытѣ ѿ тѣржества и литаніи, които кошувно и усладително я увличахъ, и като сравняваше простодушнытѣ си тогашны чувства съ горчивыя скептицизмъ на настоящето, Павлина разумѣ зашо духовенството искаше съ сѣкый начинъ да увѣковѣчи невѣжество на народа. И послѣ тя видѣ себеси сырота, прибрана отъ благородната онѣзи фамилія на Казалла, намѣри са близо при прекрасныя си годеникъ, прелестнаго и любезнаго Фернанда. . . И тогасъ стори ѿ са че чуваше викове ужасны, че гледа мѣртвецы поруганы, живы челоуѣцы мѣчены,